

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 5ης Ιουλίου 2001 *

Στην υπόθεση C-341/00 P,

Conseil national des professions de l'automobile (CNPA), με έδρα τη Suresnes
(Γαλλία),

**Fédération nationale des distributeurs, loueurs et réparateurs de matériels de
bâtiments-travaux publics et de manutention (DLR)**, με έδρα το Joinville-le-Pont
(Γαλλία),

Auto Contrôle 31 SA, με έδρα την Τουλούζη (Γαλλία),

YAM 31 SARL, με έδρα την Τουλούζη,

Roux SA, με έδρα το Saint-Denis-de-Saintonge (Γαλλία),

Marc Foucher-Creteau, κάτοικος Παρισιού (Γαλλία),

Verdier distribution SARL, με έδρα το Juvignac (Γαλλία),

εκπροσωπούμενοι από τον C. Bourgeon, avocat, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείοντες,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 12 Ιουλίου 2000 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στην υπόθεση T-45/00, Conseil national des professions de l'automobile (CNPA) κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. II-2927), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της διατάξεως αυτής,

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον W. Wils, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. La Pergola, πρόεδρο τμήματος, M. Wathelet, D. A. O. Edward (εισηγητή), P. Jann και L. Sevón, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: J. Mischo
γραμματέας: R. Grass,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 18 Σεπτεμβρίου 2000 το Conseil national des professions de l'automobile (στο εξής: CNPA), η Fédération nationale des distributeurs, loueurs et réparateurs de matériels de bâtiments-travaux publics et de manutention (στο εξής: DLR), καθώς και πέντε μέλη των οργανώσεων αυτών, άσκησαν αναίρεση, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 12ης Ιουλίου 2000, T-45/00, Conseil national des professions de l'automobile κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. II-2927, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή τους περί ακυρώσεως του κανονισμού (ΕΚ) 2790/1999 της Επιτροπής, της 22ας Δεκεμβρίου 1999, για την εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 3, της Συνθήκης σε ορισμένες κατηγορίες κάθετων συμφωνιών και εναρμονισμένων πρακτικών (ΕΕ L 336, σ. 21).
- 2 Ο κανονισμός 2790/1999 προβλέπει την υπό ορισμένες προϋποθέσεις μη εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ στις συμφωνίες ή εναρμονισμένες πρακτικές οι οποίες συνάπτονται μεταξύ δύο ή περισσότερων επιχειρήσεων, εκάστη των οποίων δραστηριοποιείται, για τον σκοπό της συμφωνίας, σε διαφορετικό επίπεδο της αλυσίδας παραγωγής ή διανομής, και οι οποίες αφορούν τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες τα μέρη μπορούν να αγοράζουν, να πωλούν ή να μεταπωλούν ορισμένα αγαθά ή υπηρεσίες.

Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία

- 3 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 29 Φεβρουαρίου 2000, οι προσφεύγοντες άσκησαν προσφυγή δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ, με αίτημα την ακύρωση του κανονισμού 2790/1999.
- 4 Προς στήριξη της προσφυγής τους οι προσφεύγοντες προέβαλαν κατ' ουσίαν τον ισχυρισμό ότι, εκδίδοντας τον κανονισμό αυτό, η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων παρέβη, αφενός, το άρθρο 83, παράγραφος 1, ΕΚ, μη τηρώντας τους απαιτούμενους ουσιώδεις τύπους στο πλαίσιο των διαδικασιών διαβουλεύσεως τις οποίες προβλέπει το άρθρο αυτό, και, αφετέρου, το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ, μεταβάλλοντας ουσιωδώς τους κανόνες της Συνθήκης στον τομέα του ανταγωνισμού.
- 5 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 5 Απριλίου 2000, η Επιτροπή προέβαλε, δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ένσταση απαραδέκτου της προσφυγής. Οι προσφεύγοντες κατέθεσαν τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου στις 18 Μαΐου 2000.
- 6 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη το Πρωτοδικείο δέχθηκε την ένσταση απαραδέκτου και απέρριψε την προσφυγή ως अपαράδεκτη.
- 7 Στις 25 Ιουλίου 2000 η Confédération belge du commerce et de la réparation automobile et des secteurs connexes ASBL (στο εξής: Federauto) υπέβαλε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου αίτηση παρεμβάσεως, δυνάμει του άρθρου 115 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου.

- 8 Με έγγραφο της 26ης Ιουλίου 2000 ο Γραμματέας του Πρωτοδικείου πληροφόρησε τη Federauto ότι δεν μπορούσε να δώσει συνέχεια στην αίτησή της, δεδομένου ότι το Πρωτοδικείο είχε περατώσει τη διαδικασία με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη.

Η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

- 9 Πρώτον, αφού υπενθύμισε, με τη σκέψη 15 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ παρέχει στους ιδιώτες το δικαίωμα ασκήσεως προσφυγής κατά κάθε αποφάσεως που, αν και εκδίδεται ως κανονισμός, τους αφορά άμεσα και ατομικά και ότι το κριτήριο διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως πρέπει να αναζητείται στη γενική ή όχι ισχύ της επίμαχης πράξεως, το Πρωτοδικείο δέχθηκε, με τη σκέψη 17 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο κανονισμός 2790/1999 απευθύνεται σε όλες τις επιχειρήσεις τις οποίες αφορούν συμπράξεις κάθετου χαρακτήρα.
- 10 Εξ αυτού το Πρωτοδικείο κατέληξε, στη σκέψη 18 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο εν λόγω κανονισμός έχει, λόγω του περιεχομένου του, κανονιστικό χαρακτήρα και δεν συνιστά απόφαση υπό την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ.
- 11 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο εξέτασε αν παρά τη γενική ισχύ του κανονισμού 2790/1999 θα μπορούσε να θεωρηθεί, παρ' όλ' αυτά, ότι αυτός αφορά άμεσα και ατομικά τους προσφεύγοντες. Επ' αυτού συνεπέρανε, με τη σκέψη 23 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι η χορηγούμενη από τον κανονισμό 2790/1999 εξαίρεση, που συνεπάγεται τη μη εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ και, κατά συνέπεια, τη μη επιβολή της συνισταμένης σε ακυρότητα κυρώσεως που προβλέπεται στο άρθρο 81, παράγραφος 2, ΕΚ, αφορά τους προσφεύγοντες λόγω της αντικειμενικής ιδιότητάς τους ως επιχειρηματιών συνδεομένων με συμπράξεις

καθέτου χαρακτήρα, όπως αφορά και όλους τους λοιπούς επιχειρηματίες που μετέχουν σε τέτοιες συμπράξεις.

- 12 Στην ίδια σκέψη της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως το Πρωτοδικείο απέρριψε το επιχείρημα ότι ο κανονισμός 2790/1999 αφορά ατομικά τους προσφεύγοντες λόγω της οικονομικής εξαρτήσεώς τους έναντι των μεγάλων προμηθευτών, δεχόμενο ότι το γεγονός αυτό δεν είναι ικανό να τους χαρακτηρίσει σε σχέση με κάθε άλλο επιχειρηματία, δεδομένου ότι, όπως οι ίδιοι οι προσφεύγοντες είχαν υπογραμμίσει με το δικόγραφο της προσφυγής τους, στη Γαλλία «πολλές χιλιάδες μικρές και μεσαίες επιχειρήσεις (ΜΜΕ)» και στην Ευρώπη «πολλές δεκάδες χιλιάδες ΜΜΕ» βρίσκονται στην κατάσταση αυτή.
- 13 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο σημείωσε, με τη σκέψη 24 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι το CNPA και η DLR δεν διεκδικούσαν κανένα δικαίωμα διαδικαστικής φύσεως και δεν προέβαλλαν κανένα ίδιο συμφέρον, διακριτό από τα συμφέροντα των μελών τους, το οποίο θα μπορούσε να έχει θιγεί από τον κανονισμό 2790/1999.

Η αίτηση αναιρέσεως

- 14 Με την αίτηση αναιρέσεως οι προσφεύγοντες και νυν αναιρεσείοντες ζητούν από το Δικαστήριο:

— να ακυρώσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη·

- να διαπιστώσει ότι το παραδεκτό της προσφυγής περί ακυρώσεως του κανονισμού 2790/1999 δεν μπορεί να κριθεί χωριστά από την ουσία της υποθέσεως ή, επικουρικά, να διαπιστώσει ότι οι αναιρεσείοντες έχουν άμεσο και ατομικό έννομο συμφέρον να αμφισβητήσουν τη νομιμότητα του κανονισμού αυτού·

 - να διαπιστώσει ότι ο κανονισμός 2790/1999 είναι αντίθετος προς τα άρθρα 83, παράγραφος 1, ΕΚ και 81 ΕΚ και, κατά συνέπεια, να τον ακυρώσει

 - να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα τόσο της πρωτόδικης όσο και της κατ' αναιρέση διαδικασίας.
- 15 Προς στήριξη της αιτήσεως αναιρέσεως οι αναιρεσείοντες προβάλλουν τρεις λόγους.
- 16 Πρώτον, υποστηρίζουν ότι η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη πρέπει να εξαφανιστεί λόγω παραβάσεως εκ μέρους του Πρωτοδικείου του άρθρου 115, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του. Δυνάμει της διατάξεως αυτής, η αίτηση παρεμβάσεως υποβάλλεται το αργότερο πριν από την πάροδο τριμήνου από της δημοσιεύσεως στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* της ανακοινώσεως περί της ασκήσεως της αρχικής προσφυγής. Δεδομένου ότι εν προκειμένω η ανακοίνωση αυτή δημοσιεύθηκε στις 13 Μαΐου 2000, η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη δημοσιεύθηκε πριν από την εκπνοή της τριμήνης προθεσμίας που τάσσεται στους ενδιαφερομένους προκειμένου να ασκήσουν παρέμβαση. Επομένως, το Πρωτοδι-

κείο αποφάνθηκε πρόωρα. Για τον λόγο αυτό το Πρωτοδικείο δεν μπόρεσε να λάβει υπόψη την αίτηση παρεμβάσεως που υπέβαλε η Federauto.

- 17 Δεύτερον, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν τον ισχυρισμό ότι υποστήριξαν ενώπιον του Πρωτοδικείου ότι ο κανονισμός 2790/1999 είναι αντίθετος προς τα άρθρα 83, παράγραφος 1, ΕΚ και 81 ΕΚ και ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι ο ισχυρισμός αυτός δεν είχε καμία επίπτωση επί του παραδεκτού της προσφυγής. Κατά τους αναιρεσείοντες, καμία πράξη της Επιτροπής δεν μπορεί να διαφύγει του δικαιοδοτικού ελέγχου αν αντιβαίνει προς το ίδιο το γράμμα της Συνθήκης.
- 18 Τρίτον, οι αναιρεσείοντες διατείνονται ότι το Πρωτοδικείο παρέβη το άρθρο 230 ΕΚ.
- 19 Με τον λόγο αυτό οι αναιρεσείοντες προβάλλουν, κυρίως, ότι, ακόμα και αν η Επιτροπή χαρακτήρισε την προσβαλλόμενη πράξη ως κανονισμό, αλλά και έστω και αν η εν λόγω πράξη έχει γενική ισχύ, αυτή δεν μπορεί να έχει τη φύση κανονισμού, υπό την έννοια του άρθρου 83, παράγραφος 1, ΕΚ, εφόσον αντιβαίνει προς τις διατάξεις του άρθρου 81 ΕΚ.
- 20 Επικουρικά οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται ότι έχουν άμεσο και ατομικό έννομο συμφέρον προς ακύρωση του κανονισμού 2790/1999, λαμβανομένης υπόψη της καταστάσεώς τους όσον αφορά την οικονομική τους εξάρτηση. Επ' αυτού, δεν έχει σημασία το ότι και άλλες επιχειρήσεις βρίσκονται στην ίδια κατάσταση με τους αναιρεσείοντες, δεδομένου ότι διακρίνονται μεταξύ τους σε σχέση με τη συντριπτική πλειοψηφία των επιχειρήσεων της Ευρωπαϊκής Κοινότητας που δεν βρίσκονται σ' αυτή την ειδική κατάσταση. Επιπλέον, πέρα από την κατάσταση της οικονομικής εξαρτήσεως, το γεγονός ότι οι αναιρεσείοντες μπορούν να πέσουν θύματα ιδιαίτερων και ατομικών καταχρήσεων τους παρέχει έννομο συμφέρον προς άσκηση προσφυγής κατά του κανονισμού 2790/1999. Όσον αφορά, ειδικότερα, το CNPA και τη DLR, το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν έλαβε καθόλου υπόψη τις παρατηρήσεις που διατύπωσαν κατόπιν της δημοσιεύσεως του κανονισμού 2790/1999 τους παρέχει ίδιο έννομο συμφέρον προς άσκηση προσφυγής.

- 21 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να επιβεβαιώσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, να απορρίψει το σύνολο των αιτημάτων που υπέβαλαν οι αναιρεσείοντες και να τους καταδικάσει εις ολόκληρον στα δικαστικά έξοδα.
- 22 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 9 Νοεμβρίου 2000, η Federauto ζήτησε να παρέμβει υπέρ των αναιρεσειόντων.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 23 Δυνάμει του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας του, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί οποτεδήποτε να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη.

Επί του λόγου που στηρίζεται σε παράβαση του άρθρου 230 ΕΚ

- 24 Έναντι του λόγου αυτού, αρκεί να διαπιστωθεί ότι, αφενός, το Πρωτοδικείο εφάρμοσε ορθά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία το κριτήριο διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως πρέπει να αναζητείται στη γενική ή όχι ισχύ της επίμαχης πράξεως (βλ., μεταξύ άλλων, τη διάταξη της 23ης Νοεμβρίου 1995, C-10/95 P, Asocarne κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1995, σ. I-4149, σκέψη 28).

- 25 Πράγματι, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη κρίνοντας ότι ο κανονισμός 2790/1999 έχει, λόγω της γενικής ισχύος του, κανονιστικό χαρακτήρα καθόσον απευθύνεται σε όλες γενικά τις επιχειρήσεις τις οποίες αφορούν συμπράξεις κάθετου χαρακτήρα, οπότε δεν αποτελεί απόφαση υπό την έννοια του άρθρου 249 ΕΚ.
- 26 Αφετέρου, το Πρωτοδικείο εφάρμοσε ορθά την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου κατά την οποία δεν μπορεί να υποστηριχθεί ότι μια πράξη αφορά ατομικά ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, παρά μόνον αν το πρόσωπο αυτό θίγεται από την επίμαχη πράξη λόγω ορισμένων ιδιαίτερων ιδιοτήτων του ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, Plaumann κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 237· της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, Codorniu κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 20, και τη διάταξη της 26ης Οκτωβρίου 2000, C-447/98 P, Molkerei Großbraunhain και Bene Nahrungsmittel κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-9097, σκέψη 65).
- 27 Εν προκειμένω, ο κανονισμός 2790/1999 αφορά τους αναιρεσιόντες μόνο λόγω της αντικειμενικής ιδιότητάς τους ως επιχειρηματιών συνδεομένων με συμπράξεις κάθετου χαρακτήρα.
- 28 Όσον αφορά, ειδικότερα, το ίδιο έννομο συμφέρον προς άσκηση προσφυγής των CNPA και DLR, με την ιδιότητά τους ως επαγγελματιών σωματείων που διατύπωσαν παρατηρήσεις κατόπιν της δημοσίευσής του κανονισμού 2790/1999, αρκεί η διαπίστωση ότι, όπως υπογράμμισε το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 24 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, οι αναιρεσιόντες ουδέποτε επικαλέστηκαν έναν τέτοιο λόγο ενώπιον του Πρωτοδικείου, οπότε ο λόγος αυτός είναι προδήλως απαράδεκτος.
- 29 Πράγματι, από τη νομολογία του Δικαστηρίου προκύπτει ότι, αν επιτρεπόταν σε διάδικο να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν

προέβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου, τούτο θα σήμαινε ότι ο διάδικος αυτός θα είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Δικαστηρίου, του οποίου η αρμοδιότητα επί των αιτήσεων αναιρέσεως είναι περιορισμένη, διαφορά με ευρύτερο περιεχόμενο απ' ό,τι η διαφορά που εκδίκασε το Πρωτοδικείο. Στο πλαίσιο αναιρέσεως, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται συνεπώς στον έλεγχο της νομικής λύσεως την οποία έδωσε το Πρωτοδικείο ενόψει των ισχυρισμών που εξετάστηκαν ενώπιόν του (βλ., μεταξύ άλλων, τη διάταξη της 25ης Ιανουαρίου 2001, C-111/99 P, Lech-Stahlwerke κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-727, σκέψη 25).

- 30 Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη δεχόμενο ότι ο κανονισμός αυτός δεν αφορά ατομικά τους αναιρεσιόντες.

Επί του λόγου που στηρίζεται σε πλάνη του Πρωτοδικείου όσον αφορά την επίπτωση της προβαλλόμενης παραβάσεως των άρθρων 83 ΕΚ και 81 ΕΚ επί του παραδεκτού της προσφυγής

- 31 Έναντι του λόγου αυτού αρκεί η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο ορθά έκρινε ότι ο ισχυρισμός των αναιρεσιόντων ότι ο κανονισμός 2790/1999 εκδόθηκε κατά παράβαση των άρθρων 83, παράγραφος 1, ΕΚ και 81, παράγραφος 1, ΕΚ συνδέεται με την ουσία της υποθέσεως και δεν έχει καμία επίπτωση επί του ενδεχόμενου παραδεκτού της προσφυγής.

- 32 Πράγματι, το προβλεπόμενο από το άρθρο 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ κριτήριο, βάσει του οποίου το παραδεκτό προσφυγής που ασκεί φυσικό ή νομικό πρόσωπο κατ' απόφασής της οποίας δεν είναι ο αποδέκτης εξαρτάται από την προϋπόθεση ότι η απόφαση αυτή τον αφορά άμεσα και ατομικά, συνιστά λόγο απαραδέκτου δημοσίας τάξεως, τον οποίο τα κοινοτικά δικαστήρια μπορούν να εξετάσουν κατά πάσα στάση της δίκης, ακόμη και αυτεπάγγελα. Η σοβαρότητα της προβαλλόμενης παραβάσεως του οικείου κοινοτικού οργάνου δεν μπορεί, εν πάση περιπτώσει, να οδηγήσει σε μη εφαρμογή των κριτηρίων του παραδεκτού τα οποία θέτει ρητώς η Συνθήκη (βλ.

τη διάταξη της 10ης Μαΐου 2001, C-345/00 P, FNAB κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-3811, σκέψεις 39 και 40).

Επί του λόγου που στηρίζεται σε παραβίαση του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου

33 Κατά το άρθρο 111 του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, όταν η προσφυγή είναι προδήλως απαράδεκτη το Πρωτοδικείο μπορεί να αποφανθεί με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να συνεχίσει τη διαδικασία. Κατά το άρθρο 114, παράγραφος 4, του ίδιου κανονισμού, το Πρωτοδικείο μπορεί επιπλέον να αποφανθεί επί ενστάσεως απαραδέκτου προβληθείσας από διάδικο χωρίς να απαιτείται να προχωρήσει στη συζήτηση της υποθέσεως επί της ουσίας.

34 Το άρθρο 37 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, που εφαρμόζεται και στο Πρωτοδικείο δυνάμει του άρθρου 46 αυτού, ορίζει, αφενός, ότι κάθε πρόσωπο που έχει συμφέρον για την επίλυση διαφοράς υποβληθείσας ενώπιον του Δικαστηρίου μπορεί να παρέμβει και, αφετέρου, ότι η αίτηση παρεμβάσεως δεν μπορεί να έχει άλλο αντικείμενο από την υποστήριξη των αιτημάτων ενός των διαδίκων.

35 Επιπλέον, κατά το άρθρο 116, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο παρεμβαίνων αποδέχεται τη δίκη στο στάδιο που αυτή βρίσκεται κατά τον χρόνο της παρεμβάσεώς του.

36 Όμως, σε περίπτωση που η κύρια προσφυγή είναι τέτοιας φύσεως ώστε να πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη χωρίς να συζητηθεί επί της ουσίας, δεν μπορεί να γίνει δεκτό ότι ένας τρίτος μπορεί να δικαιολογεί έννομο συμφέρον για την επίλυση της διαφοράς ή ότι μπορεί να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων ενός των διαδίκων.

- 37 Επομένως, τίποτα δεν εμποδίζει το Πρωτοδικείο να περατώσει μια δίκη κηρύσσοντας απαράδεκτη την οικεία προσφυγή πριν γίνει δεκτή αίτηση παρεμβάσεως, ακόμα και αν η προθεσμία υποβολής μιας τέτοιας αιτήσεως δεν έχει ακόμη λήξει.
- 38 Συνεπώς, το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομική πλάνη σχετικά με την εφαρμογή του Κανονισμού Διαδικασίας του.
- 39 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη και ως προδήλως απαράδεκτη, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 119 του Κανονισμού Διαδικασίας, χωρίς να απαιτείται να αποφανθεί το Δικαστήριο επί του αιτήματος παρεμβάσεως που υπέβαλε η Federauto.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 40 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η Επιτροπή ζήτησε την καταδίκη των αναιρεσιόντων στα δικαστικά έξοδα και αυτοί ηττήθηκαν, πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.
- 41 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 6, του Κανονισμού Διαδικασίας, που εφαρμόζεται στη διαδικασία αναιρέσεως δυνάμει του άρθρου 118, σε περίπτωση καταργήσεως της δίκης το Δικαστήριο κανονίζει τα έξοδα κατά την κρίση του. Υπό τις συνθήκες της υπό κρίση υποθέσεως, η Federauto, που ζήτησε να ασκήσει παρέμβαση, θα φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πέμπτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) Παρέλκει να αποφανθεί επί του αιτήματος παρεμβάσεως.**
- 3) Καταδικάζει εις ολόκληρον στα δικαστικά έξοδα το Conseil national des professions de l'automobile (CNPA), τη Fédération nationale des distributeurs, loueurs et réparateurs de matériels de bâtiments-travaux publics et de manutention (DLR), τις Auto Contrôle 31 SA, YAM 31 SARL, Roux SA, τον Marc Foucher-Creteau και τη Verdier distribution SARL.**
- 4) Η Confédération belge du commerce et de la réparation automobile et des secteurs connexes ASBL (Federauto) φέρει τα δικά της δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 5 Ιουλίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του πέμπτου τμήματος

A. La Pergola

